

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 50
14 de març del 1936

PREU: 20 cènts.

Redacció i Administració:
Primer de Maig, 7
TELÉFON 15486
BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya

Contra les provocacions de les bandes feixistes haurem d'oposar l'armament de les milícies obreres

EDITORIAL

Què fan els republicans?

L'atemptat al company Jiménez de Asúa, i altres actes de violència reaccionària prou coneguts malgrat la censura, plantegen al Govern republicà del senyor Azaña el vell dilema de renovar-se o morir. Renovar tots els òrgans de poder, sobretot els de força material, imposant arreu amb vigor inflexible la mentalitat republicana, o deixar-se endur pels maneigs i provocacions dels feixistes de tot color, a la deriva. I la tria, per prudència que tinguin els republicans, no és dubtosa, a menys que es resignin a desaparèixer com a factor polític considerable.

Recordem, per exemple, que encara no hi ha cap policia monàrquic empresonat pels assassinats de la Laietana el dia 20 del mes passat; que el Piquipon ja ha pogut fugir, amb la seva gallardia peculiar, i que el Lerroix Garcia encara no és al penal de Burgos complint condemna com a lladre reincident, tal com li pertoca.

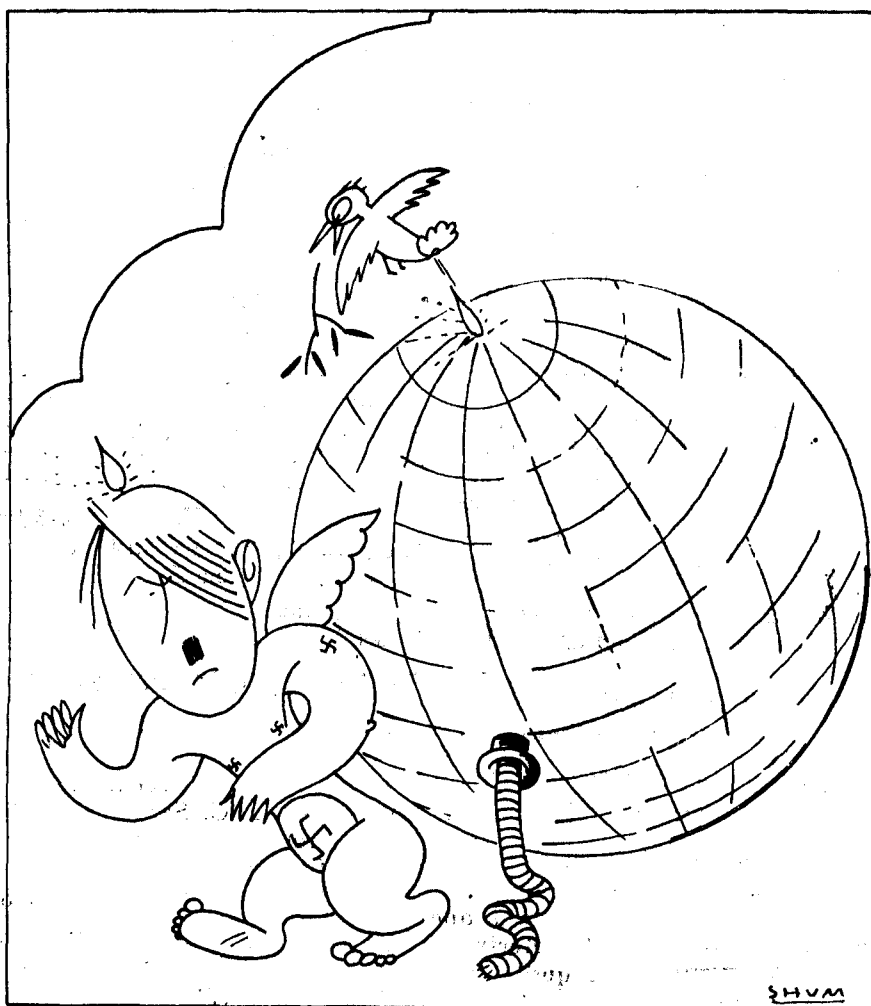
No tenim — per ara — desconfiança en el Govern republicà amb programa del Front Popular; però hem d'exigir que aquest Govern correspongui a la confiança obrera i que — sobretot ara que dintre tres dies ja començaran a actuar les noves Corts — sigui cosa immediata la depuració fulminant de la força pública, l'exèrcit, la magistratura, la burocràcia i totes les funcions de l'Estat, posant a cada lloc delicat persones honorades i republicanes, com a primera mesura de conservació del règim i de pacificació efectiva del país.

Després caldrà anar a la tasca política: eleccions municipals, nomenar un President de la República que també sigui republicà, reforma agrària veloç i profunda, obra de cultura, obra social, Estatuts d'autonomia, etc. Tot el programa pactat, en fi, simultaniat amb la resolució dels problemes normals de Govern. Però, en primer terme, dominar i reduir a la impotència els enemics dels obrers i de la República, de Catalunya i de la llibertat. Si en cap moment el Govern republicà es veïes incapaç d'aquesta obra prèvia — que no ho creiem — no li cal sinó armar milícies obreres que actuaran en el sentit que cal i asseguraran el règim.

A Catalunya també hem de fer una intensa tasca depuradora. Comprenem la interinitat derivada de la malaltia del President i alguns consellers, i no els exigim pas un rendiment al cap de dotze dies d'actuar després de les fatigues sofertes. Però ara que ahir ja es reintegrà al seu lloc el senyor Companys, té davant un problema capital: proveir la cartera de Governació — ens cal un conseller, el que sigui, però efectiu i ben triat — i obtenir el retraspàs total i immediat dels serveis d'ordre públic, per a dotar-los i fer-los servir amb esperit nacional i republicà, garantint el dret de tots els ciutadans contra els terroristes de la dreta.

El Comitè Executiu central de la U. S. C., en conèixer la nova de l'atemptat contra l'estimat company Jiménez de Asúa, es reuní i acordà adreçar un telegrama de protesta per la vil provocació, i recomanar als nostres afiliats que es mantinguin atents a les consignes del Partit, prompte a repèllir de manera adequada qualsevol violència feixista.

ENTRE TOTS HO FAREM...

Jo ja hi he posat la metxa.
Ara que un altre hi cali foc...

Compte amb les maniobres

No dubtem de la voluntat dels republicans per desfer les injustícies comeses per la gent que han manat durant el bienni negre. Tampoc no dubtem del seu desig de curar els atropells de què ha estat víctima la classe obrera. Ja no tenim tanta seguretat amb la seva energia per imposar aquelles solucions a les injustícies i als atropells que la classe treballadora demana.

Avui encara podem trobar, en quasi tots els departaments i en quasi totes les dependències de la Generalitat de Catalunya i de l'Ajuntament de Barcelona, persones més o menys recomanables que s'hi varen filtrar en un moment que tot Espanya, però sobretot Catalunya, era manada, no pas governada, per uns facciosos que, a l'empar d'una llei inconstitucional, usurpaven unes funcions de govern.

Avui encara trobarem funcio-

ris que, externament molt correctes, us fan moltes reverències i objecte de totes les distincions, que ells diuen que no són polítics, per poder estar bé amb totes les situacions, però quan millor es troben, quan se'ls veu més satisfets, és quan la reacció mana i no hi ha més llei que la voluntat dels poderosos, mentre que els drets dels ciutadans són coaccionats, i ells contribueixen amb la seva conducta a arrodonir la mala obra i amb les seves oficiositats, perfectament coincidents amb les vils delacions, augmenten la infàmia.

Avui encara hi ha molts funcionaris que foren acomiadats per haver-se negat, materialment i moral, a contribuir en aquella famosa subscripció, on tants homes, clandestinament, varen perdre-hi la vergonya, i que, pomposament, qualificaren «de pro-víctimas del deber», o altres que foren apartats dels seus llocs per les seves idees socialistes

o republicanes, o bé foren posterats perquè no posaven prou diligència en el compliment de les ordres dels sàtrapes que manaven.

I mentre així sigui possible en els llocs de la responsabilitat de govern, no ens pot estranyar que la burgesia continuï fent el que li doni la seva particular gana, passant per damunt de tot i sense fer cas de res.

Cada dia ens vénen a trobar diversos companys, denunciant-nos a través que es neguen a acatar el decret del Ministeri del Treball que els obliga a readmetre els obrers acomiadats, per venjances a les seves idees, durant el predominí del feixisme a Espanya. Aquesta actitud respon a l'íntim convenciment dels patrons que, quan hagin passat els moments àlgids, barreja d'entusiasme i de vindicació, les aigües s'aniran asserenant i, després de la Cambra de la Propietat, vindrà a rendir pleitesia i acatament als nous governants, la Cambra Industrial, fins que li toqui el torn al «Fomento del Trabajo Nacional» i aquí no ha passat res, senyors. Esperar que arribi un altre novembre de l'any 1933 per fer complir la llei, de grat o per força, per arbitrària que sigui als únics que sempre vénen obligats a complir-les totes.

Podríem citar casos, que ara no denunciem perquè confiem en la intel·ligent intervenció del senyor Conseller de Treball, que, alcalde d'elecció popular dels reposats en virtut del triomf electoral del 16 de febrer, en presentar-se una Comissió obrera d'un important manufactura metallúrgica, instal·lada en una localitat pròxima a Barcelona, a queixar-se-li que la dita empresa no volia admetre'ls després d'haver estat acomiadats per causes i amb motiu del 6 d'octubre, la mencionada primera autoritat municipal va contestar-los: «on diu que no l'accepten aquest decret!» Idea peregrina del concepte de l'autoritat i de les lleis! On s'es vist que un ciutadà, o un grup de ciutadans, quedin dispensats de complir la llei amb l'única declaració que no hi estan conformes! Quina autoritat té, una autoritat que es plega a aquestes manifestacions de rebellia?

Casos com aquest podríem citar-ne diversos, en fàbriques del ram de l'aigua i en oficines, indústries privades i en serveis públics.

Volem creure que el senyor Conseller de Treball del Govern de la Generalitat de Catalunya curarà l'anomalia i que no ens veurem obligats a repetir la denúncia consignant els noms de les cases i els altres sectors faltats d'energia que els toleren la vulneració de les disposicions del Govern.

J. FRONJOSA

La sobirania dels organismes Assemblees i en

PERDIGONADES

UN PAPER LAMENTABLE

El de Puig i Ferrer, diumenge, a la Monumental.
S'entossadí a demanar el retorn de Dencàs com si res no hagués passat. El públic l'esbroncà sorollosament i féu patent i ostensible la seva antipatia al responsable número 1 del fracàs de l'alçament insurreccional d'octubre, a Catalunya i responsable moral, en certa mesura, del fracàs del moviment total.
Si Dencàs vol tornar, ho haurà de fer pel mateix camí que va seguir en fugir.
La claveguera...

EXCÉS DE LENGUATGE

En el míting que el P. O. U. M. donà al Price, diumenge passat, Andreu Nin en va dir una com un cove.
Parlant del Noi del Sucre, digué que si avui fos viu, militar, segurament, a les rengleres del seu partit.
Davant aquesta presumpció tan categòrica, gairebé ens atrevim a reivindicar Espartacus, com a possible militant de la U. S. C.

LA CONQUESTA DE LA PAU

Hitler ha fet ocupar el Rin i la seva zona, per les seves tropes. Ha afirmat, però, en el seu discurs del Reichstag, que els seus propòsits són pacífics.
Qui en dubta?
Una mica més: «Nach París».

UNA MICA MASSA TARD

El senyor Pau Romeva donà una conferència a la Sala Mozart, el passat dissabte, sota el títol «Al servei de Catalunya», per la qual pretenia demostrar que, la salvació del nostre poble està no pas a les mans de les fórmules marxistes o feixistes, sinó a les de les fórmules cristianes.
Però, deia, entre altres coses:
«Avui les masses viuen en un estat de ressentiment contra aquest món cristià que, tenint una doctrina tan bona, no l'ha sabuda aplicar. Nosaltres tenim l'obligació d'anar a convèncer aquestes masses.»
¿Vol dir, senyor Romeva, que no ha fet dos mil anys tard?

ESTUPIDESA CATÒLICA

En un article publicat a «El Matí», un tal Altamira afirma que la substitució de l'ensenyament religiós portarà com a conseqüència, l'augment de la criminalitat, i acaba així:
«Ha pensat el senyor Domingo en la necessitat d'una transferència d'una part del pressupost del seu ministeri, destinat a la creació d'escoles oficials, i per tant laiques, al seu col·lega el ministre de Justícia, amb càrrec a la Direcció general de presons, o com a subvenció per a les Cases de Correcció, per tal que amb temps es puguin preveure les conseqüències del règim d'ensenyament que vol implantar?»
Segons aquest senyor, les escoles laiques creen les presons.
Però vol dir-nos que hi fa la presó que s'acaba d'inaugurar al Vaticà?
Perquè suposem que allà l'ensenyament no es pas laic!

LA TAPADORA

Ja és a bastament coneguda l'afició que les «forces vives» del nostre país tenen a cercar la protecció de l'Estat quan les coses no els marxen prou bé.
Suara mateix, en un article publicat a «La Veu», contra la readmissió dels acomiadats pels fets d'octubre i la indemnització dels salaris perduts, es diu el següent:
«Respecte a les indemnitzacions de salari durant el temps que no hagin treballat els acomiadats, hauria estat també preferible que aquells anessin a càrrec de l'Estat, tenint en compte que abandonaren el treball sense complir els tràmits legals.»
Apa va, home!
No varen trobar 12 milions de pessetes per a regalar als que ofegaren en sang la revolució?
Doncs que els cerquin també per a indemnitzar els que sortiren perjudicats per la repressió!
Que també s'ho mereixen!

FERROMA

A Espanya hi ha:

Terres pelades: 10 per cent.
Terres poc productives: 35 per cent.
Terres mitjanes: 45 per cent.
Terres bones: 10 per cent.
L'hectàrea de blat dona 800 quilos, contra 1.200 quilos a França i 1.620 a Alemanya.
Espanya té 500 quilòmetres de vies navegables, contra 2.500 que en té Itàlia i 12.000 que en té França.
Tenim 20 quilòmetres de carreteres per 100 quilòmetres quadrats, contra 38 que en té Txecoslovàquia, 42 França, 45 Alemanya, 48 Itàlia i 125 Anglaterra.
El pagès espanyol només té el 15 per cent de les carreteres que té el pagès francès, mentre la superfície d'Espanya és el 90 per cent de la de França i la nostra població és la meitat de la que té la veïna república.
Espanya transporta dues tonelades de mercaderies per habitant: França en transporta nou.

Secció oficial

El Comitè Executiu s'ha vist sorprès per un abús de confiança realitzat per l'afiliat Agustí Vilella comès en el darrer número de JUSTÍCIA SOCIAL en publicar notes i fixar actituds polítiques que ni les primeres eren certes ni representaven l'opinió del Comitè Executiu, ni les segones la tàctica política actual del Partit.

Examinat el cas de deslleialtat envers el Comitè Executiu des del propi òrgan oficial del Partit, ha acordat fer pública aquesta nota, i aplicar les sancions a què reglamentàriament hi hagi lloc.

Barcelona, 10 de març del 1936.
Pel Comitè Executiu: El President, JAUME COMES. — El Secretari General, M. SERRA PAMIES.

Subscripció pro "JUSTÍCIA SOCIAL"

(Continuació)

Suma anterior: 1.190'—

Secció Comarcal (Pobleta de Bellvehi)	30'—
Cassà Costal	10'—
Isidre Palmada	25'—
Marcel·lí Villalba	1'—
Angel Villalba	1'—
Geroni Saud	1'—
Miquel Rodríguez	0'50
Joaquim Alemany	0'50
Pere González	0'50
Manuel Roig	0'50
Lluís Badia	0'50
Jaume Aguilar	0'50
Esteve Andrés	1'—
Artur Moroto	0'23
Pere Esplugas	0'50
Albert Oliver	0'25
Vicenç Parella	0'25
Josep Fernández	0'25
Jaume Fiol	25'—
Miquel Munné	25'—
Total: 1.313'50	

Nota. — De l'última llista, el lloc on diu S. C., ha de dir G. S.

Jové Brufau 25'—
Rosell i Muntaner 25'—

D'ADMINISTRACIÓ

Quantitats rebudes des de principi d'any.

Sindicat «Auxilio Obrero» de Roda de Ter	51'—
U. S. de C. Secció Monistrol	50'—
Calella	26'—
Alella	8'40
Mataró	30'80
Palautordera	30'—
Poble Nou	28'50
Caldes de Montbui	50'—
Hospitalet de Llobregat	15'—
S. Feliu de Llobregat	25'—
Badalona	64'—
Piera	104'—
Alella	8'40
Manresa	92'—
Corcó	64'—
Calella	20'—
David Boronat (Viella-Salardu)	6'—
Josep Peratí (Pobleta de Bellvehi)	10'—
Antoni Bofarull (Reus)	15'—
Miquel Sala (San Sadurní d'Anoia)	10'—
U. S. de C. Secció de Mataró	37'60
Granollers	12'50
Tordera	25'60
Isidre Flamaric (Vilassar de Mar)	5'—

El proletariat té l'obligació d'ajudar la premsa que defensa els seus interessos i treballa pels seus ideals d'emancipació. Col·laboreu, doncs, a la propagació de "JUSTÍCIA SOCIAL".

BARITA!

El senyor Portela Valladares té una fàbrica de barita. Encara que el nom del senyor Portela no figura com explotador directe del negoci, ens consta que ell és, sinó el tot, una de les parts més interessades dintre de la raó social responsable del negoci, la qual no anomenem perquè tampoc no ens pagarien l'anunci.

I bé. Això al capdavant no tindria res de particular, perquè de fet no té importància el que un senyor determinat, que s'anomena Portela com podria anomenar-se en Pepet de les Candeles, es dediqui a l'explotació d'un negoci que està perfectament sancionat per la legalitat.

Però els fets insignificants descobren de vegades causes molt més fondes. I el fet concret que ens ocupa, ens dona avui l'explicació d'un fenomen que val la pena d'ésser tingut en compte.

La barita, per molt desconeguda, és un mineral neutre d'aspecte terros, que té unes propietats tan escasses que es gairebé exclusivament utilitzada com a producte complementari en algunes indústries, i la seva missió és només augmentar el pes o el volum dels objectes en els quals és mesclada. Es, en petites dosis, inofensiva a l'organisme i no falten els desaprensus que la barregen — perquè la llei ho permet — en petites proporcions en alguns productes alimentosos; però quan aquestes proporcions escapen al control d'una consciència humanitària, solen produir-se intoxicacions col·lectives com aquella de que vàrem ésser espectadors temps enrera, en ésser barrejada en la farina que havia d'alimentar tot un poble de la província de Múrcia.

Podem concretar, doncs, que la barita es limita a efectuar un paper de defraudadora de les matèries on és barrejada, car pel seu poc cost i escàs valor, i per tractar-se d'una substància que s'acomoda fàcilment a tints i manipulacions que la transformen, pot ocupar sense dificultat el lloc d'altres matèries de més valor i per tant de més cost.

I el senyor Portela en té una fàbrica.

De seguida que hom sap això se sent assaltat per la idea que el liquidador del segon bienni ha donat en tot moment la sensació que

tota la seva actuació política d'aquests últims temps la informa un marcat to de frau, de suplantació. De seguida hom s'adona que el senyor Portela és un home bregat en el maneig de les substàncies neutres de la barita.

No sabem si el seu negoci és tan antic com la seva actuació política, ni si la seva vida política ha estat influenciada per la naturalesa del seu negoci, o bé l'associació d'idees s'ha produït a la inversa.

El que està a la vista de tothom és que ell ha estat ocupant uns llocs, que aquests llocs li han estat atribuïts en qualitat de neutre i que aprofitant-se de la seva situació privilegiada ha introduït la barreja de barites en la cosa pública, en forma d'uns subjectes les propietats naturals dels quals estan molt per dessota de les d'aquells que les han d'ocupar per dret propi.

Ah!, però no s'acaba aquí la cosa. Ell ha passat pel cap del Govern i no era qüestió de desaprofitar l'oportunitat per tal de poder introduir d'una manera definitiva el seu producte. I consegüent amb la seva missió es disposa per tots els mitjans a incrustar una dosi tan gran de barita al nou Parlament que, a no fallar-li el «tinglado» hauria produït una greu intoxicació en el cos de la República.

Sortosament hom ha descobert el frau. El poble no deixa passar les mixtificacions. No està per partits de centre, que, sense programa, sense masses, sense història ni lluites, pretenen amb oportunisme passat d'època, aprofitar per al lucre personal el mangoneig de la cosa pública.

Amb tot, però, el senyor Portela ha pogut deixar una mostra, en forma d'una petita minoria parlamentària. I aquí està el perill, i per això volem advertir a qui correspongui; no ens estranyarà que a no trigar els representants del centrisme vulguin confondre's amb aquells elements parlamentaris que porten una executòria ben delimitada i que, per tal d'aconseguir llur objectiu, intentin convèncer a tothom que ells són esquerrans de tota la vida.

Ens limitem a donar la veu d'alerta...

Són barita pura!

SAMUEL MARI

Un decret testamentari

Les dretes en aquests temps d'anormalitat han demostrat allò que poden arribar a fer en matèria d'assistència social.

A la Protecció a la Infància, sota l'assessorament d'un ex-capellà que fa de mestre de cerimònies, s'han comès disbauxes de gran volum entre les quals figuren el doblement d'empleats sense augment de serveis i un sens fi d'illegalitats, d'ordre administratiu i religiós.

A la Casa de Caritat i Maternitat també han passat coses que mereixen ésser depurades. La pitjor, que ha causat una decepció general, és que esperàvem reformes després del 16 de febrer, ha estat el Decret signat pel senyor Moles i apartat pel Butlletí de dissabte passat, ratificant als seus càrrecs molta gent de la mateixa que havia nomenat el comandant Jiménez, i Pon i Raül Roviralta. Es per això que es comprèn l'alegria de la caverna. El Decret de referència publicat a la vigília de la seva dimissió és un manifest abús del senyor Moles i que el seu càrrec de testamentari no atenua pas.

Dels problemes de l'Assistència Social de la Generalitat cal dir-ne moltes coses i cal exigir responsabilitats. No solament ara, amb mo-

tiu de les grans irregularitats, sinó en període normal.

Convé que en aquelles Juntes o al Patronat s'hi portin persones que hagin tocat de prop les necessitats socials; ja hem vist que els rics que hom hi ha posat només han servit per convertir els cabals públics en una assistència que no es distingeix en res de la caritat catòlica, com si la paguessin ells i el poble.

Es una equivocació molt censurable de prescindir dels obrers en nomenar Juntes que han d'atendre les necessitats col·lectives i sobretot oblidar-se de la dona obrera, que tan bon paper podria fer en aquestes obres humanitàries. Esperem que en la nova etapa republicana s'esmenaran els errors que en aquest aspecte es feren ja a partir del 1931.

B. B.

Gabriel Mur i Castan ADVOCAT

PLETS, CAUSES CRIMINALS
CONSULTES GRATIS PER A OBRERS
RAMBLA CATALUNYA, 66, 4.1, D.
TELÉFON 79140 DE 5 A 7

democràtics radica en les els Congressos

Joventut Socialista de Catalunya

Comitè Executiu Central

CONVOCATÒRIA

Hom convoca a l'Assemblea de fusió de les Joventuts Socialistes de Barcelona pertanyents a les antigues seccions de les Joventuts de la U. S. C. i del P. C. P. per al dimarts dia 17 a les deu de la vetlla, a la Casa del Poble, d'acord amb el següent:

ORDRE DEL DIA

- Lectura de les llistes d'afiliats, estat de comptes i inventari de material.
 - Elecció del Comitè Local de Barcelona.
 - Assumptes generals.
- Donada la transcendència de l'acte a complir, esperem que no deixarà d'assistir-hi cap militant.

LES COMARQUES

CALDES D'ESTRAC

Llegirem, fa uns dies a «La Humanitat», una nota del seu corresponent en aquesta vila.

En ella recollia el rumor que els elements cedistes d'aquí pretenien ingressar, mitjançant les seves males arts, a Acció Catalana.

En aquella nota avisava els amics d'A. C., companys per cert del Front d'Esquerres, que estessin a l'aguait amb aquesta tropa. Allò que era un rumor avui quasi és cert, que han tocat ja alguna tecla, segons ha arribat a les nostres oïdes fan alguns passos, esperem per això que els faran la rebuda que es mereixen.

Aquests homes són aquells que el 12 d'abril del 31 eren monàrquics dictatorials, pocs dies després republicans federals, més tard unitaris aspirants, com diu la nota, a l'Esquerria, a la Lliga i U. S. C.

I com que la Lliga que tot ho lliga no els volgué, compteu que poden ésser! Aleshores es feren radicals, i quan el *partido* anava per terra, ells es feren cedistes; demà, segons el vent d'on vingui, seran anarquistes, i confessem que ja tenen aquella tàctica d'aquells individus que es diuen anarquistes i no són més que terroristes.

Són aquells que quan el primer Honorable President de Catalunya, Francesc Macià, visità aquesta vila, tancaren les portes i marxaren, els que guanyen eleccions amb pistolers i munts de diners, aquells delatadors incansables, els que feren agafar l'amic Argimon i volien que l'acompanyessin trenta o quaranta d'altres (ja havien fet una llista, però el tret els sortí mig per la culata), aquells que llancen al carrer els obrers que reclamen ço que els pertoca, aquells que incendien, amenacen, provoquen arreu, aquells que se'ls féu una inspecció a l'Ajuntament i se'ls trobà irregularitats econòmiques i governatives, i per acabar, no pas per manca d'arguments, aquells que han convertit el seu local en un cabaret; tothom sap les immoralitats que s'hi cometen.

Després de tot això, els amics

d'A. C. creiem que no dubtaran pas un moment, i sabran lliurar-se així que truqui les seves portes, d'aquesta massa infecta i fastigosa com és el partit radical-cedista local.

J. D'ESTRAC

SANT POL DE MAR

D'ençà que es canvià el repartidor de Correus de la nostra vila, que la correspondència no és repartida com cal. Molts veïns de Sant Pol s'han queixat.

Dit repartidor és un carlí aferrissat que boicoteja tant com pot, la premsa esquerrista i dretista que arriba per correu a la nostra vila. Cada dia, al matí, en lloc de complir amb la seva obligació, que és la de repartir la correspondència, va a l'església a confessar i a combregar. Un cop llest d'això, quan li sembla, reparteix el correu. Al principi d'ésser a Sant Pol, la major part de la correspondència, per ganduleria seva, anava amuntegada en un recó de casa seva, i quan li venia bé hi calava foc. Avui dia, encara és l'hora que els habitants de Sant Pol reben de la correspondència amb alguns dies de retard, o bé no la reben.

El nostre periòdic JUSTÍCIA SOCIAL, si no l'anem a cercar a la mateixa hora que arriba per correu, no el rebem fins al cap de cinc o sis dies. Això és intolerable. Aquest individu ens sobra a Sant Pol.

Nosaltres, des d'aquestes planes ho denunciem a les autoritats competents perquè obrin en conseqüència.

El passat diumenge, dia 9 del corrent, l'Agrupació Teatral Ignasi Iglésies, de Sant Pol, posà a escena l'obra en tres actes d'Agustí Collado «La Bohèmia Trista». Els actors forniren una meravellosa interpretació que fou premiada amb constants ovacions pel públic que emplejava el local. Durant un entreacte, la gentil Ester Pujol i l'amic Josep Serra delectaren el públic amb un escollit concert de bandúrria i guitarra. Per acabar la festa la Secció Infantil de l'elenc estrenà l'obra en un acte, del mateix autor «El pillot

de la platja». Els nostres petits actors entusiasmaron el públic, el qual els premià amb grans aplaudiments.

CORRESPONSAL

ARENYS DE MAR

El passat diumenge, dia 8, tal com estava anunciat, la Cooperativa obrera de consum «La Fraternitat» celebrà la reunió general ordinària; entre altres acords presos en consideració figuren els següents: Ingress a la Clínica Mataronina; implantar un servei permanent a la Cooperativa per al despatx de queviures; nomenament de la Comissió de Cultura composta pels companys Arbones, Solà, Vila, Guasch, Secretari J. Guasch, Vice-president J. Benet, Oficial de Secretaria J. Bras i delegat a la Comarca Josep Roca. Per a la Comissió revisora de comptes foren nomenats els companys Nicolau, Pardo, Montell, González i Aguilar.

El Cinema Ateneu Arenyenc, el passat dimecres, dia 26, del passat mes, representà el film «La portera de la fàbrica», cosa que donà una bona impressió per l'aspecte social de l'obra que ens donà a conèixer. A la nostra vila aquestes representacions són tan poques que valdria la pena que les empreses donessin més representacions de caire social i no sempre revistes i varietats que no porten cap profit.

Els companys metallúrgics que troben resistència per part del burges per a fer complir la jornada de les 44 hores, que ho comuniquin al companys B. Solé i J. Valls els quals els donaran tota mena d'explicacions.

Entre les representacions que acudir a rebre el Govern de Catalunya, a més del Grup Socialista i l'A-

El proletariat organitzat no està per vacil·lacions.

Hem d'acomplir íntegrament el programa mínim que donà el triomf del 16 de febrer

grupació d'Esquerres n'hi havia una del nostre «magnífic» Ajuntament lliguero-estraperlista; només cal dir a aquests senyors barres, que no tenen vergonya ni l'han coneguda mai.

Després de la victòria del Front d'Esquerres l'encara administrador del Preventori Xifré no ha tornat a molestar més la portera de l'esmentat Preventori; ara, si té una mica de sentit, hauria de presentar la dimissió si no vol que el tirin al carrer com un gos, que no es mereix altra cosa.

ARENYENC

ST. VICENÇ DELS HORTS

Des del començ de la campanya electoral es deixà sentir entre els diversos sectors polítics d'esquerres una animació i un entusiasme mai vist, que esponjaya el cor de satisfacció i emplenava de tendres sentiments i esperances per a l'esdevenidor l'esperit de la massa proletària.

De res no valgueren els enginys ni l'astúcia malèvola i rastrera dels cànecs jesuítics estraperlistes. Tots els

treballadors com un sol home, en el precís moment d'emetre la seva voluntat, deixaren ben palès el seu esperit de justícia i germanor que els caracteritza.

El record tràgic dels companys proletaris caiguts en defensa de l'ideal, vilment assassinats per les hosts morunes i estrangeres a sou dels inquisidors, famolencs insaciables de sang innocent, provocadors de la data inesborrable del 6 d'octubre, féu que tots els camarades d'aquest poble complissin amb el seu deure de ciutadania, fent possible una fulminant victòria del Front Popular per la diferència de 431 vots sobre el Front del Desordre.

No en va tenir quatre companys empresonats i condemnats a 20 anys.

L'enhonorabona camarades de Sant Vicenç, la demostració evident del vostre civisme i la greu responsabilitat que en aquells moments pesava damunt vostre, em relleva de tot comentari.

La vostra gesta i el triomf aconseguí parla prou clar. Podeu restar satisfets! Una vegada més la més cordial salutació. Cal remarcar, però, l'activitat desplegada en tots moments per la secció de Joventuts Socialistes, els afiliats a la qual amb tot fervor i disciplina es multiplicaren per buscar i rebuçar el vot llunyà o desconegut que podia fer falta. El dinamisme i l'esforç desplegat per aquestes Joventuts donà un resultat magnífic i allunyà d'una manera categòrica el fantasma de la reacció. Ara bé, amb el triomf conseguit arreu d'Espanya, no solament féreu possible reconquerir la veritable República, sinó que també s'aconseguí retornar a les llars desolades i plenes de dolor i misèria els éssers estimats, reclusos; aquells companys nostres —avui ja alliberats—, que en el moment que veïen perill les llibertats d'un poble, es llançaren abnegadament a la seva defensa exposant i donant generosament la seva vida. No podem oblidar tampoc aquells màrtirs anònims caiguts ametrallats per les forces sanguinàries avalades per la raça i xorca del capitalisme. El seu sacrifici no ha estat inútil, no ha estat en va. El proletariat espanyol en sabrà treure el màxim profit en el moment que li sia possible manifestar-se.

Avui sols diem: Exigim la depuració dels fets i dels crims comesos, i que la veritable Justícia caigui amb tot el seu pes, damunt dels responsables. El poble així ho espera dels seus representants.

Justícia! Justícia! Justícia!

Com els diu també que el veritable Poble, resta dempeus, i està disposat a donar mil vegades la vida —si fos possible— abans de sotmetre's a un règim d'esclavatge, victimari i opressor.

VILA

BISBAL DEL PENEDÈS

En Assemblea General celebrada per la Secció local de la U. S. C., el passat dia 13 de febrer, es procedí a la renovació del Comitè Executiu de l'esmentada Secció, el qual per unanimitat va quedar format de la següent manera:

President: Antoni Olivella Borràs.

Secretari: Salvador Sumoy.

Tresorer: Pere Sans.

Comptador: Llibert Ventosa.

Vocal: Jaume Vidal.

En les passades eleccions, es va produir l'ensorrament de les forces reaccionàries locals.

Els 410 vots de majoria obtinguts per la candidatura del Front Popular damunt de la lliguero-estraperlista, parla prou per a demostrar el lluit paper que els reaccionaris varen fer en enfrontar-se amb el poble.

No cal dir que l'entusiasme és formidable.

A la guerra imperialista, nosaltres oposarem la guerra civil.

El proletariat no ha de servir més de carn de canó.

Noticari

Secció del Clot

Conferència pública que tindrà lloc el dissabte, dia 21, a les deu de la vetlla, pel company Emili Granier-Barrera, sota el tema: «La unitat dels partits de classe a Catalunya», al local de la Secció, carrer València, 573.

Secció de Sants i Hostafrancs

En l'Assemblea celebrada per aquesta Secció, el propassat dia 5, es nomenà el següent Consell Directiu:

President: Juli Figueres.

Vice-president: Amadeu Martí.

Secretari: Josep Colet.

Vice-secretari: Xavier Vidiella.

Tresorer: Ramon Cluet.

Comptador: Pere Castany.

Vocal primer: Salvador Codina.

Vocal segon: Francesc Milà.

Vocal tercer: Andreu Gumersind.

●

Signat per un nombre extraordinari d'empleats de «Riegos y Fuerzas del Ebro» que no han militat en cap partit polític, el Comitè d'Enllaç de la U. S. C., P. C. P. i P. C. de C. ha rebut una fervorosa adhesió propugnant per la formació d'un sol partit en el qual ells ingressarien com a lluitadors entusiastes.

La Secció d'Economia i Sociologia de l'Associació d'Enginyers Industrials de Barcelona organitza un curs sobre «Els plans econòmics», que tindrà lloc els mesos de març, abril, maig i juny.

En aquest curs, el 2 d'abril i el 28 de maig hi donaren interessants conferències els companys de la U. S. C. Joaquim Torrens-Ibern i Estanislau Ruiz i Ponsetí.

La guerra no esclatarà ara, encara.

Però el conflicte armat fa més d'un any que és al primer pla dels designis del Trust criminal dels fabricants de municions.

Proletaris del món, rebel·leu-vos contra la guerra!

El general López Ochoa, el general maçó, només és acusat d'haver tolerat setanta dos afusellaments a la caserna de Pelayo!!!

El proper Congrés de la Unió Socialista és l'únic que pot decidir si hem de col·laborar o no.

Prou provocacions!

L'atemptat inqualificable de què ha estat objecte el camarada Lluís Jiménez Asúa prova fins a l'evidència que el terrorisme sempre, no hi fa res la latitud ni l'època, ha estat l'arma preferida de la reacció.

Les forces negres de la reacció han utilitzat sempre el terrorisme perquè en el fons les forces reaccionàries han estat sempre en minoria. Només han governat a tot el llarg de la Història amb el suport que els donaven unes multituds i uns pobles aterroritzats per legions mercenàries que han ofegat el clam de protesta popular a còpia d'assassinats i de tota llei de crims.

A Espanya, i sobretot a Catalunya, sabem per dolorosa experiència com han estat portats a cap aquests assassinats, qui els ha comès i àdhuc qui els ha pagat.

El terrorisme ha estat de fa mig segle, per no anar massa lluny, l'arma i l'obstacle que ha encallat el moviment socialista a Catalunya. El nostre moviment societari ha donat infinitat de víctimes sacrificades a aquest aspecte de la repressió de les lluites obreres.

Una vegada la víctima es diu Barceló, ignominiosament complicat en un robatori i un assassinat vulgars per tal d'eliminar el capdavanter dels Treballadors tèxtils de Catalunya; altres ho són els turmentats i els ajustats de Montjuïc; més tard són els morts de les bombes policiaques del confident Rull; són en altres ocasions els morts per les pistoles pagades per la Patronal per tal d'aturar l'avenç del moviment sindical català, que ha donat un exemple de fortitud i de generositat únic en la història de les lluites de reivindicació proletària europea.

Ara, aquests dies, ja tretze anys que un dels millors i més abnegats conductors de masses que ha donat el nostre poble, Salvador Seguí, queia estès a terra i amb la testa esbotzada per les bales homicides del Sindicat Lliure. La ciutat tardà setmanes a explicar-se la raó formal d'aquell vil assassinat, per tal com aquells dies no hi havia plantejat cap conflicte que pogués exacerbar les passions de cap bàndol contendent.

Però el mes de maig —Seguí fou mort el 10 de març—, la gent de les nostres patronals provocà, amb un pretext nimis i absurd, el conflicte de la magnitud del del Transport, primera etapa d'una vasta confabulació que va costar a la Confederació Nacional del Treball la seva potència i al país, posteriorment, set anys de dictadura, que si no foren de pitjors conseqüències ho devem més que res a què a Primo de Rivera li agradava més la xerimola i el mam que els pogroms i les llistes de "suïcidats", que són, per exemple, la característica tràgica del feixisme alemany.

L'adveniment de la República, però, ha fet adonar a les forces feudals i faràniques espanyoles que llur imperi va camí de desaparèixer del mapa peninsular.

Sobratot, ara, que entre tots havem recobrat la República que la traïció de Lerroux havia tornat a mans d'aquest entrebanc històric que és la gran burgesia agrària espanyola, infantiadora de senyorets materials, ganduls i rucs, i ara, darrerament, pistolers al servei de l'antirepública.

L'atemptat contra Jiménez Asúa és un símptoma de la malura que pot acabar definitivament amb la victòria del 14 d'abril i la reconquesta del 16 de febrer.

Mancarem als nostres deures més sagrats si no treiem partit de l'avis que és l'intent d'assassinat comès a Madrid, un més de la sèrie que hom ha començat novament a Espanya contra el proletariat i les classes populars.

Cal acabar definitivament amb aquestes provocacions criminals.

Estem disposats, per part nostra, que això no segueixi així. I no hi seguirà. La salut de la República i el mínim de garanties a què el proletariat té dret bé valen les mesures que el Govern ha de prendre forçosament per tal d'acabar amb les provocacions feixistes.

Som els més, hem guanyat llarg unes eleccions fetes sota totes les coaccions imaginables i els que han perdut no els toca més que acatar el fall popular. Si els plau per força.

AMADEU BERNADO

RESTAURANT HORTA VALENCIANA

TORRE SANT SEBASTIA
BARCELONETA
TELÉFON 14342

Especialitat en Paella Valenciana,
Llagosta Barceloneta

Pollastre a l'Àst, estil Horta

Salons especials a 90 metres d'alçària,
propis per a Banquets i «Lunchs»
en típiques barraques valencianes
Temperatura ideal

DIRECTOR-ARRENDATARI: M. VILLELLAS

Congrés General Ordinari de la U. S. C.

Dies 12, 13 i 14 d'abril

ORDRE DEL DIA

- 1er.—Vàlidament de credencials.
 - 2on.—Discussió i aprovació del reglament per a l'ordenació dels debats.
 - 3er.—Constitució del Congrés.
 - 4rt.—Nomenament de Ponències.
 - 5è.—Informe del Comitè Executiu.
 - 6è.—Informe del grup parlamentari català.
 - 7è.—Informe del grup parlamentari espanyol.
 - 8è.—Informe del Conseller d'Economia i Agricultura.
 - 9è.—Informe de la Comissió pro-TREBALL, diari de la U. S. C.
 - 10è.—Elecció del Comitè Executiu.
 - 11è.—Proposicions.
- Discutits i un cop recuiguts els acords referents a l'anterior ordre del dia el Congrés passarà a constituir-se en extraordinari per a discutir i fer recaure acord:
- "Sobre els acords dels dos anteriors Consells centrals referents a la conveniència d'anar a la fusió amb altres partits obrers de classe.

Barcelona, 2 de març del 1936.

Per acord del C. E. de la U. S. C.

V. i P.

El President,
JAUME COMAS

El Secretari general,
M. SERRA PAMIES

TREBALLADORS, UNIM-NOS!

En aquesta hora gràvida d'emoció i responsabilitats cal, per damunt de tot, analitzar amb objectivitat serena les perspectives incommensurables de l'esdevenidor del moviment obrer.

Una visió errònia i una tàctica fragmentada podrien produir un col·lapse que prolongués l'estat de neguit en què es troben les masses treballadores pel desig de la seva unitat d'acció; una actitud feble i vacil·lant podria malmetre l'esdevenidor immediat del proletariat, en pla de marxar vers les rutes emancipadores per compte propi.

Unitat d'acció en el programa, en els objectius immediats, en la disciplina, en les consignes, en l'actuació, en el comandament, en tot.

Els treballadors volem això perquè sabem que només així ens deslliurarem de l'esclavatge del règim capitalista, i davant d'aquesta voluntat i d'aquest convenciment, no hi valdran apel·lacions a les rancioses tradicions ni a les posicions capcioses de tipus internacional, ni molt menys consideracions de tipus personalista.

La Unió Socialista de Catalunya ha manifestat, per acord de dos Consells Centrals consecutius, que considera necessària la fusió de totes les forces polítiques de la classe obrera. El pròxim Congrés General de la Unió Socialista de Catalunya, en les seves sessions, ratificarà indubtablement aquest acord.

Doncs, bé; des d'aquest lloc, nosaltres requerim solemnement totes les organitzacions de la classe obrera perquè treballin en aquest sentit. El Partit Català Proletari, el Partit Comunista de Catalunya i la Unió Socialista es predisposen, dintre molt poc temps, a convertir, el que avui moralment és un fet, en una tangible realitat. Però no hi som tots i falta la Federació Catalana del P. S. O. E. i falta el P. O. U. M., i no volem que la seva absència sigui per cap causa imputable a nosaltres; i els diem públicament: Veniu, companys, veniu, que junts formarem el gran partit de la classe obrera de Catalunya!

Hi ha feina per a tots, hi cabem tots. El nostre treball és tan vast i tan intens, que no podem prescindir de cap treballador manual o intel·lectual conscient. El nostre mo-

viment és integral i totes les disciplines del coneixement, tots els enginyers i habilitats, de les professions, tots els temperaments, tots els valors morals, ens són útils, ens són necessaris. No en pot faltar cap; no volem que n'hi falti cap.

Avui governen els republicans; bé, ajudem-los en la seva tasca amb el nostre impuls i la nostra força, però pensem que en un demà immediat, fatalment haurem de governar nosaltres, i cal que estiguem preparats. Res o gairebé res del passat no ens serveix. Del món capitalista en crisi, no podem pas treure'n les bases de l'organització col·lectiva justa i humana per la qual nosaltres propugnem. L'egoisme de la burgesia ha impedit de complir el deure històric elemental de totes les civilitzacions: facilitar el pas a la immediata superior. A la burgesia no li queden gairebé ni vestigis d'aquells valors morals que foren la seva força més segura del segle passat. Només el proletariat organitzat, només la classe treballadora, té prou contingut, i trobarem els elements primaris per a forjar noves formes de convivència, en les quals tots els humans obtinguem l'equitativa satisfacció.

Cal, doncs, unir-nos; cal, doncs, preparar-nos per ésser els rectors competents d'aquesta nova era de la Història. Sense una preparació eficient, sense una metòdica disciplina, podrem fer un aldarull més o menys espectacular; una revolució, no.

Tenim molta feina prèvia a fer, fan falta molts homes per a realitzar-la. Qui se'n vulgui desentendre és un adversari, qui vagi en contra és un enemic, qui per tenir categoria hegemònica s'hi oposi, és un malvat.

Els treballadors volem unir-nos. No en pactes circumstancials i passatgers, sinó d'una manera total i definitiva. I ho farem.

El Manifest famós subscrit per Marx i Engels diu: «Treballadors de tot el món, uniu-vos», i nosaltres, plagiant una vegada més la frase, direm: «Treballadors de Catalunya, unim-nos!»

No pot haver-hi res que s'hi oposi.

Un acord del Banc d'Espanya

Es prou sabut per tothom, que el Banc d'Espanya és un organisme contrarevolucionari, un organisme l'interès del qual és diametralment oposat a l'interès dels treballadors i de les classes populars.

Posat a mans de particulars, d'uns particulars que tenen la particularitat de constituir una família capitalista tancada a les necessitats de l'Estat i del poble, es resisteix desesperadament a la conversió en organisme públic d'interès nacional, i, tantes vegades com veu amenaçats els seus privilegis, posa en joc la seva enorme i potent màquina defensiva, fins aconseguir —recordeu-vos de la sortida del ministeri d'Hisenda, d'Indaleci Prieto— la derrota dels seus enemics.

Ara, acaba de prendre un acord, que revela escandalosament el seu nervi reaccionari. Llegiu aquest paràgraf extret de «A B C»:

«En la Junta general del Banco de España celebrada ayer, el accionista don Juan Tapias pidió algún donativo para la suscripción abierta por «A B C» en favor de los obreros no marxistas, que son los que ahora se han quedado sin trabajo, escuchando grandes muestras de aprobación por parte de los reunidos. El Subgobernador, señor Pau, le contestó que, en materia de donativos o auxilios, el Consejo recogería el ambiente que había podido observarse dominaba entre los accionistas.»

Es a dir, que el Banc d'Espanya donarà uns milers de pessetes per repartir entre els esquiroles que ocupen el lloc dels que foren acomiadats i que, ara, al seu torn, també han estat acomiadats per deixar el lloc als legítims propietaris.

La mesura té dos caràcters. Per un costat té un aspecte de socors, de beneficència, de subsidi, que fóra molt respectable si en altres ocasions s'hagués evidenciat. No tindriem res a dir, si, quan els fets d'octubre deixaren al carrer, sense treball, milers d'obrers com a càstig al seu esperit revolucionari, haguessin sortit com ara el Banc d'Espanya, amb un donatiu semblant, per alleujar en el possible les misèries dels obrers sense treball.

Però fou així. I no solament no fou així, sinó que encara haguérem de veure l'esmentat banc, aportant una important quantitat a la recaptació nacional que es distribuï. És un dir! — entre els que prengueren part a l'esclafament del moviment revolucionari.

D'altra banda hi ha un caràcter de «tràgala» al Govern, per a demostrar-li la seva força i la seva posició. Mentre el Govern sanciona els esquiroles i els obliga a desallotjar els llocs que ocupaven injustament i deixant-los a l'abast dels seus legítims propietaris, el Banc d'Espanya ve a sostenir aquests mateixos esquiroles i a donar-los alè per a repetir, si fos necessari, la mateixa acció antipopular.

Això no pot anar, ja comença a ésser hora de pensar a reduir el Banc d'Espanya a l'obediència. O el Banc es sotmet als interessos d'Espanya o Espanya es sotmet als interessos del Banc.

I, el senyor Nicolau d'Oliver qui hi diu?

JOSEP MIRET

DE REDACCIÓ

Preguem als col·laboradors de JUSTICIA SOCIAL que l'original sigui escrit solament en una cara, en lletra clara, ben espaiada i a ésser possible a màquina.

Imp. Miret. — Guifré, 12. — Barcelona